



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **H. X. H.**
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupeného advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 834/8, Brno

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4

za účasti: 1) H. T. T.
2) H. T. D.

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8.3.2021 č.j. MV-13923-5/SO-2021

takto:

- I. Soud vyslovuje nicotnost rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8.3.2021 č.j. MV-13923-5/SO-2021 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3.12.2020 č.j. OAM-1096-47/ZR-2016.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Marka Sedláka
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 3.12.2020 č.j. OAM-1096-47/ZR-2016 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla žalobci podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě namítl, že trestná činnost, které se dopustil a za jejíž spáchání byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu Plzeň - město sp. zn. 9 T 42/2015 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp. zn. 9 To 394/2015-2757, představovala ojedinělý exces v jeho jinak řádném životě. Podotkl, že trestná činnost nebyla drogového, násilného nebo obdobného vysoce nebezpečného charakteru. Za podstatnou označil skutečnost, že druhého útoku trestného činu se dopustil v roce 2014, tedy před sedmi lety. Z výkonu trestu byl propuštěn v roce 2016, tedy před pěti lety. Po celou dobu žije na území řádným životem a sama tato skutečnost výrazně oslabuje důvodnost obavy, že by mohl ohrozit veřejný pořádek. Dále namítl, že žalovaný se v rámci svých úvah pěti lety řádného života žalobce po propuštění z výkonu trestu vůbec nezabýval. Neakceptovatelná je podle něj úvaha žalovaného, že v minulosti spáchal trestnou činnost pro finanční prospěch a má dluhy, z čehož má logicky vyplývat, že své dluhy bude řešit trestnou činností. Namítl rovněž, že zrušení jeho povolení k trvalému pobytu je v rozporu s čl. 9 odst. 3 Směrnice Rady 2003/109/ES (dále též „Směrnice“), resp. že ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s tímto článkem Směrnice. Podle žalobce je zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska mezinárodního práva třeba považovat za vyhoštění, protože žalobce je jím nucen k opuštění území. Na žalobce se vztahují i standardy čl. 12 odst. 1 a 3 Směrnice, které výslovně požadují, aby se členské státy zabývaly tím, zda v konkrétním případě konkrétní cizinec představuje skutečné a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku nebo bezpečnosti. Takové úvahy a závěry odpovídající čl. 12 odst. 1 Směrnice však napadené rozhodnutí neobsahuje. Dále namítl, že napadené rozhodnutí odporuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce na území žije s manželkou a synem, kteří mají v České republice povolený trvalý pobyt. Přestože žalobce v průběhu správního řízení namítal, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu bude zasaženo do jeho rodinného života, žalovaný se podmínkou nezbytnosti tohoto zásahu nezabýval. Rovněž nepřihlédl k zásahu do soukromého života žalobce, který žije v České republice řadu let, z čehož logicky vyplývá, že zde má sociální a pracovní vazby, které ve Vietnamu nemá a které zrušením povolení k pobytu a nuceným vycestování budou narušeny nebo zcela zaniknou. Napadené rozhodnutí tedy představuje nepřiměřený zásah do života žalobce a jeho rodiny.
3. V podání ze dne 27. 4. 2021 označeném jako doplnění žaloby žalobce uvedl, že mu rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13.4.2018 č.j. KRPA-59341-32/ČJ-2018-000022 bylo uloženo správní vyhoštění. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18.12.2018 č.j. CPR-

16264-8/ČJ-2018-930310-V230. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 18.12.2018 a vykonatelnosti dne 18.1.2019. Tím podle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců zanikla platnost povolení k trvalému pobytu žalobce. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí ministerstva jsou proto nicotná z důvodů uvedených v § 77 odst. 2 správního řádu, neboť jsou právně i fakticky neuskutečnitelná, protože se jimi ruší právo žalobce, které v době vydání těchto rozhodnutí již neměl. Žalobce proto navrhl, aby soud vyslovil nicotnost obou rozhodnutí.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Námitky uvedené v žalobě odmítl jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Konstatoval, že žalobní body se nijak neliší od námitek uplatněných v odvolání a žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. K doplnění žaloby uvedl, že s ohledem na získané informace vyžádané od Ředitelství služby cizinecké policie, které se vztahují k žalobci a jeho správnímu vyhoštění, má za to, že jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí ministerstva nejsou nicotná, neboť žalovaný správní vyhoštění nevykonává.
5. Soud po zhodnocení zjištěných skutečností dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí ministerstva jsou stižena vadou, která vyvolává jejich nicotnost ve smyslu § 76 odst. 2 s.ř.s.
6. Podle § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *platnost povolení k trvalému pobytu zaniká (...) vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění.*
7. Podle § 66 odst. 2 správního řádu platí, že *řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká.*
8. Podle § 77 odst. 1 správního řádu platí, že *nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*
9. Z písemného sdělení Ředitelství cizinecké policie, odboru správních činností ze dne 20. 5. 2021 (dále též „sdělení ředitelství cizinecké policie“), které předložil žalovaný, vyplývá, že tvrzení uvedené žalobcem v doplnění žaloby se zakládá na pravdě, jelikož dne 13. 4. 2018 bylo Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytu kontroly, pátrání a eskort vydáno pod č.j. KRPA-59341-32/ČJ-2018-000022 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, přičemž toto rozhodnutí se stalo vykonatelným 18. 1. 2019, neboť rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 18. 12. 2018 č.j. CPR-16264-8-/ČJ-2018-930310-V230 bylo zamítnuto odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění bylo potvrzeno. Ze sdělení ředitelství cizinecké policie se dále podává, že žalobce měl povinnost vycestovat z území do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. do 26. 7. 2020. Doba vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění byla tedy stanovena od 27. 7. 2020 do 27.

7. 2021. Rozhodnutí ministerstva ze dne 3. 12. 2020, jakož i napadené rozhodnutí ze dne 8. 3. 2021 bylo vydáno přesto, že platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu zanikla *ex lege* tím, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo vykonatelnosti. Soud podotýká, že zánik platnosti žalobcova pobytového oprávnění ze zákona je objektivní skutečností, k níž je třeba přihlížet vždy a bez ohledu na to, zda a kdy se o této skutečnosti dozvěděl správní orgán, neboli ani případná nevědomost žalovaného či správního orgánu prvního stupně nemůže nic změnit na tom, že řízení ve věci zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu, které bylo zahájeno z moci úřední dne 30. 5. 2016, mělo být podle § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno, neboť nabytím vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zaniklo „právo“, jehož se toto řízení týkalo. Pakliže správní orgán prvního stupně takto nepostupoval, bylo na žalovaném, aby postupem podle § 77 odst. 2 správního řádu prohlásil rozhodnutí ministerstva za nicotné.
10. Soud zcela nerozumí argumentaci žalovaného, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí ministerstva nejsou nicotná, *neboť žalovaný správní vyhoštění nevykonává*. Byť měl žalovaný zřejmě na mysli, že uložené správní vyhoštění nevykonává žalobce, nelze ani tak přisvědčit tomuto oponentnímu názoru o absenci důvodu nicotnosti napadeného rozhodnutí. Z dikce aplikovaného ustanovení § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze jednoduchým jazykovým výkladem dojít k závěru, že k zániku povolení k trvalému pobytu dojde v okamžiku, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným. Není proto podstatné, zda cizinec, jemuž bylo uloženo vykonatelné správní vyhoštění, svou povinnost vycestovat z území nesplnil. Zbývá dodat, že ani ze sdělení ředitelství cizinecké policie nevyplývá, že by ke dni vydání rozhodnutí ministerstva, tj. k rozhodnému okamžiku, nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce vykonatelné, a nebyla tak naplněna litera zákona o zániku povolení k trvalému pobytu *ex lege*.
11. Soudu z výše popsaných důvodů nezbylo než rozsudkem vyslovit nicotnost rozhodnutí ministerstva i napadeného rozhodnutí, jelikož správní orgány obou stupňů při jejich vydání nereflektovaly podstatnou skutečnost, že povolení k trvalému pobytu žalobci zaniklo ze zákona ve smyslu § 76 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v důsledku čehož zanikl i právní důvod pro pokračování v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, které bylo zahájeno z moci úřední. Pro úplnost soud dodává, že zjištěná nicotnost napadeného rozhodnutí brání tomu, aby se soud zabýval původně uplatněnými žalobními námitkami, jelikož je pojmově vyloučeno posuzovat zákonnost nicotného rozhodnutí, tj. rozhodnutí, k němuž pro jeho nicotnost vůbec nelze přihlížet.
12. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a soud mu proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby), tedy 6 200 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč, a konečně částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše žalobci přiznaných nákladů tak činí 11 228 Kč.

13. Soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve třetím výroku rozsudku rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 24. června 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu